

LBRIS

We know
books

AURELIA CHIRCU

UNDE DORM
TRANDAFIRII
sălbatici

INSTINCTE UCIGAȘE

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2023

1. CASA DE SĂNĂTATE ABAROA

*Castellón,
provincia Castellón de la Plana, 1836*

I se părea firesc să nu trăiască o viață liniștită, având o asemenea îndeletnicire. Poate doar unul cu mințile rătăcite s-ar fi bucurat de ea, dar nici acela cu adevărat, el așteptând în sinea lui să-i pună alții capăt existenței tulburate. Istoria dovedea că nici nu erau puțini aceia și, față de el, capabili de lucruri de neînchipuit.

I se promisese huzur și o crezuse, fiindcă Rex Stoianowics vedea în asta doar o meserie, dar bărbatul se adâncea într-o negură de necuprins. De la un timp, mânca doar cât să stea pe picioare, abia dormea șase ore încheiate, iar banii câștigați îi număra și-i cheltuia imediat. Desigur, acesta era drumul obișnuit al unei simbrii într-o familie de condiție mijlocie. Numai că el avea o leafă de admirat, munca lui consta în uciderea unor oameni și ar fi trebuit să fie bogat.

Nici în seara aceea nu ațipise prea mult, deși consumase ceaiurile recomandate de gazdă. Visa aceleași două coșmaruri, în care avea alte înfățișări și murea la final: o dată sufocat și altă dată, ghilotinat. Se trezise din cel în care lama îi reteza grumazul. Ciudat că atunci resimțea din plin lovitura în ceafă, de parcă ar fi fost reală.

Ceruse părerea unui medic despre stările lui din ultima vreme, insomniile și migrenele, iar acesta sugerase că ar fi putea

fi vorba despre o tulburare mintală. El nu voia să creadă, pentru că sănătatea nu-i influența profesia. Și, oricum, nu-i trebuia un ospiciu atunci, ci o mănăstire unde să se retragă împreună cu nepoata lui, până la sfârșitul zilelor. Rex știa că Dumnezeu îi iartă pe cei care se căiesc.

Avea nevoie de un concediu. De fapt, simțea o vie indignare, fiindcă el trebuia să fie liber. Își terminase toate misiunile și-și primise banii pentru ele. Acea nu era programată.

Le acceptase pentru a plăti tratamentul Anneliesei. Într-adevăr, putea găsi altă slujbă, dar leafa n-ar fi venit atât de repede și de ușor. Mai era și amenințarea cu închisoarea, care l-ar fi despărțit de copilă și nu voia nicidecum ca ea să ajungă la un orfelinat, unde ar fi murit din lipsa medicamentelor. Adevărul era că niciunul dintre aceste motive nu-l impulsiona precum plăcerea; nu de a ucide, cât de a trăi aventura.

Zâmbetele acelor inși duși la eșafod, știind că mulțimea adunată în piață nu le va asculta sugestiile, îl amuzau în loc să-l sperie. Unul zicea să nu-i fie privită căpățâna căzută în coșul de la piciorul ghilotinei, iar celălalt, expresia feței, după ce-l va fi strangulat garota. De data aceea, avea certitudinea că nu va ajunge nici măcar în ștreang.

Visa chipul unei fete și era sigur că-i luase viața, deși ea nu făcea parte dintre cele trei victime, ucise într-o lună și jumătate. O chema Ester, iar el n-o cunoștea.

Probabil doctorul avea dreptate, înnebunea cu încetul. În mintea lui nu era singur. Oricum, niciodată nu fusese bine; de când se știa, tânărul nu-și găsea locul și toate acțiunile lui erau forțate. Parcă trăia existența altuia. Îi venea să strige, să urle de-a binelea că vrea să-i fie tăiat firul destinului. Nu voia să se sinucidă, avea povara creșterii Anneliesei, căreia îi ucisese tatăl, chiar

dacă o făcuse pentru a-i salva mama. Sora lui decedase și ea după o vreme, în spital, din pricina bătăii din care încercase s-o scape.

Nici pe Lisbeth nu voia s-o părăsească. Femeia se simțise cam rău săptămâna trecută, iar el spera să nu-i poarte copilul, căci nu voia să aducă unul în lumea aceasta, la o cărei slujenie participa.

Era distrus complet. Însă datoria era datorie. Așa că la a doua bătaie în ușă a gazdei, căreia îi ceruse să-l scoale după o oră, se ridică din pat și luă gura de ceai rămasă în cană. O scuipe înapoi cu silă, trânti vasul pe masă și înghiți restul de rom din sticlă. Se îmbracă și se gândi să ceară de mâncare când coboară, dar avea impresia că ar fi mâncat ultima cină, deci sări peste ea. Își luă pistolul și părăsi hanul.

Nu pricepea de unde venise Angicourt cu o a patra misiune, când se vorbise clar de trei. În loc de a-l întâlni în persoană sau de a o trimite pe sora lui, contele se folosise de un necunoscut, care-i dăduse datele necesare și plata. Era vorba despre uciderea moșierului Lorenzo de Castro din Tarragona. Se pregătise timp de două săptămâni, ca de obicei, și aflase că bărbatul avea să întreprindă o călătorie spre Castellón; aceea era șansa potrivită să-i provoace accidentul. Oricare altă încercare ar fi afectat-o pe Lisbeth, metresa acestuia și Rex nu voia să-i provoace și ei suferință.

Angicourt îi oferea imunitate deplină față de justiție, atâta vreme cât crimele păreau accidente, sinucideri sau jafuri și nu existau victime secundare. Altfel, s-ar fi lovit de mânia contelui și-și amintea cât de aprig putea fi; l-ar fi căutat și în iad ca să-i ceară socoteală pentru greșeala lui. Căci, deși îl proteja de autorități, nu voia greșeli.

După câteva minute, călărind un armăsar cafeniu, Rex Stoianowics fugărea o trăsură de poștă prin ploaia ce se pornise.

Tunetele îl făceau să se micescă pe șaua calului; cât era de voinic, dezlănțuirea naturii tot îl înspăimânta. În răstimpuri, trăgea înspre vizitiu, să-l sperie. Un puști plătit avea să dea drumul unor bușteni de pe deal ca să blocheze drumul, la semnul lui. Însă cu fulgerele ce se apropiau de pădurice, se putea să nu fie nevoie de ei, în caz că era trăznit vreunul dintre copaci.

La un moment dat, o mână cu un pistol apăru de după ușița dreaptă și un glonț trecu aproape de urechea lui. Vizitiul sări în glod. Sunetul ploii acoperi zgomotul, dar Rex tresări cu uimire. Victima nu trebuia să fie înarmată, cineva trebuie s-o fi anunțat. Luptau amândoi pentru viețile lor, dar numai unul dintre ei putea trăi mai departe.

Văzând așa, trase fără menajamente înspre trăsură și săltă o sprânceană, când un braț cu o mânecă de altă culoare se ivi în partea stângă a vehiculului. De Castro avea un ajutor. Rex trase o înjurătură strașnică.

Urmă un schimb de focuri dinspre ambele părți. Probabil unul dintre oameni apucase frâiele. Bărbatul hotărî să-i împingă spre râpa de la următoarea cotitură. Brusc, ajutorul încetă să se mai apere și Rex se temu că l-a omorât. Un trăsnet puternic sfâșie cerul străveziu și caii se smulseră din hățuri. Trăsura pierdu drumul drept și, la cotitură, la câțiva metri de buza râpei, din pricina vitezei, se clătină și se aplecă spre stânga, mergând pe două roți ca, în clipa următoare să se răstoarne, pur și simplu, pe o parte. Rex sări iute de pe cal.

Deși nu s-ar fi gândit serios la asta, în clipa aceea, îi venea să-și ridice pistolul spre tâmplă și să tragă cu sete, convins că astfel va fi pe lume cu un netot mai puțin. Dar știa că nu rezolva nimic în felul acesta.

Omorâse un nevinovat. Considera că victimele sale trebuie să fi făcut unele rele, de ajunseseră pe lista neagră a lui

Angicourt, deci își meritau, cumva, soarta. Dar cel care-l ajutase pe moșier murise degeaba și nici nu era plătit pentru acela. El era crima.

Îl durea sufletul de curmarea vieții aceluia nefericit, dar nu mai putea face nimic.

Cu pistolul în mână, se apropie cu pași elastici de trăsura răsturnată și privi nemulțumit către roata din spate, care încă se învârtea. Bărbatul săltă din umeri.

Se uită în jurul vehiculului și zări un tânăr în haine de servitor, zăcând în iarbă, cu fața în jos. Apa îi șiroia pe trup, spălând de sânge cămașa găurită în spate. Trebuie că se urcase pe capră ca să îndrepte vehiculul și-l nimerise un glonț rătăcit. Rex se aplecă și-și puse două degete pe gâtul omului. Trase o înjurătură, apoi clătină din cap și-și făcu semnul crucii.

Urcă pe partea laterală a trăsorii, deschise ușița și văzu un trup nemișcat, căzut între canapele. Așteptă câteva clipe, ținând arma îndreptată spre el. Văzând că nu primește nicio reacție, coborî în interior, călcând involuntar pe trupul bogătașului. Se aplecă să-i măsoare pulsul; nu-l găsi și asta era bine.

Își puse pistolul în betelia din spate a pantalonilor, pe sub redingotă, apoi ieși din vehicul și se îndreptă spre cadavrul din iarbă. Îl întoarse cu fața, îl apucă de subsuori și-l târî pe pajiște. Dărele roșiatice pătară iarba, ce era spălată imediat de ploaie. Ajungând la marginea prăpastiei, scoase din buzunarul vestei stacojii un șip cu care stropi fața străinului. Picăturile de vitriol ciupiră din nasul și din pomeții victimei, atât cât i se păru destul ucigașului, ca omul să nu poată fi recunoscut cu ușurință.

Îl ridică din nou și, luându-și avânt, îl aruncă peste buza prăpastiei, uitându-se cu neplăcere cum trupul nefericitului se zdrobește de stânci, în cădere. Întorcându-se spre trăsura răsturnată, ochii îi căzură pe revolverul îndreptat spre el.

Tânărul din fața lui avea părul și hainele în dezordine, o expresie de furie și suferință întipărită pe chip, însă strânga cu fermitate arma din mână. Ori își ținuse respirația, ori el se înșelase, grăbindu-se să-și termine treaba. I se părea uimitor că nu căpătase prea multe răni, când se prăbușise trăsura. Nu se mai întâmplase până atunci să se confrunte cu victima și nu era sigur că va putea ucide cu aceeași ușurință cu care ar fi făcut-o în neștiința acesteia.

– Cine te-a plătit? Vorbește, domnule! Doar pentru a-mi spune asta mai ești acum în viață. N-o să scapi că mi-ai omorât fratele! Te știam cu mintea sucită, dar nu și prost! strigă bărbatul, spre uimirea criminalului.

Nu înțelegea, dar nici nu voia să știe. Probabil că victima voia să tragă de timp, însă el nu avea răgaz pentru asta.

– Cine te-a plătit? Spune, sunt foarte curios să aflu! Și să nu-mi zici că n-ai avut unele bănuieli cât ai fost la conac.

Din nou, vorbele străinului îl uimeau. Deși fusese extrem de atent ca vizitele lui în casa de Castro să fie rare și știute doar de Lisbeth, care nu l-ar fi putut trăda, Lorenzo aflase despre ele. Înțelesese că ea încă ținea mult la stăpân, dar numai Rex o putea salva, împreună cu copilașul ei de trădarea acestuia. Singura explicație era că femeia îl înșelase, primind cine știe ce promisiune de la de Castro, pe care sigur acesta n-o va onora.

– Știam că ești un ticălos, rosti el. Urmează să plătești pentru crimele tale.

– Eu n-am omorât pe nimeni, dar voi lupta pentru viața mea. Și doar i-am zis că la asta se va ajunge, completă cu năduf.

Rex nu mai voia să audă nimic din gura aceluia nenorocit. Cu o lovitură de picior îi înlătură arma din mână, apoi îl trânti la pământ dintr-un pumn și, asumându-și dintr-odată că avea să plătească pentru acea ultimă misiune, își înfipse degetele în

gâtul bărbatului. Chipul acestuia se schimonosi de teamă și frustrare, în vreme ce Rex strângea din dinți mai să și-i spargă. Unghiile lui îi sfâșiau mâinile, dar nu se oprea, avea să termine odată cu el. Când ochii acestuia începură să se închidă, slăbi strânsoarea. Însă imediat primi un pumn neașteptat în falca stângă, care-l năuci.

Îl văzu pe de Castro bâjbâind prin iarbă ca, în clipa următoare, să simtă cum îi e smulsă arma de la brâu. Țeava propriului pistol i se înfipse în piept. Auzi cum se ridică piedica.

– Renunță și te voi cruța! strigă bărbatul. Lucrurile astea se puteau rezolva și altfel.

Rex mârâi. Urmă detunătura și-și coborî privirea spre haina pătată cu sânge. Încă trăia, deci glonțul nu-i atinsese inima. Schiță un zâmbet vag și o blestemă în gând pe mica roșcată cu sâni voluptuoși pe care n-o sugrumase seara trecută.

*

– Domnule Zuniga.

Trăia. Stoianowics turbase de furie și căutase să-l ucidă, uitând de orice regulă. Îl împușcase, dar rana nu-l împiedicase pe bărbat să se răzbune. Își amintea că-l luase la pumni, dar ce se întâmplase mai apoi nu mai știa, probabil că leșinase. Se întreba dacă bărbatul se îndurase, ori pulsul lui rărit, din pricina bolii, îl înșelase iar, crezându-l mort.

Ar fi fost de preferat să fi murit, fiindcă astfel se găsea într-o mare primejdie. Ucigașul însemna doar o parte din acest pericol, însă și cel mai apropiat. O alta era persoana care-l plătise. Dar de Maria Luisa trebuia să se apere cel mai tare. Dacă nu se înșela, atunci femeia îl trădase și nu vedea nedreptate mai mare.

Își pipăi obrazul, gășind o compresă legată la bărbie, apoi fruntea, care-i era înfășurată într-un bandaj.

– Zuniga, mă auzi?

O a doua voce repeta același nume. Al servitorului său, Lucas Zuniga, împușcat și aruncat în râpă. Ochii întâlneau un tavan alb și un miros de parfum ieftin îi inundă nările. Îi închise înapoi fiindcă îl usturau.

– Dar nu e...

Tăcu. Nu putea să riște, vorbind întâmplător. Se ridică în capul oaselor și se încruntă, văzând două fețe de prostănaci aplecate asupra sa. Unul era deșirat, cu plepe blond până la umăr, strânse într-o coadă, iar celălalt, mai scund și cam rotofei, ambii purtând uniforme polițienești. Al doilea îl privea cu atenție, semn că-l auzise șoptind.

– Domnule, spuse primul, sunt Coriolan Elizonda, iar acesta e colegul meu, Kian McFillan. Vă rugăm să ne oferiți câteva minute.

Se aflau într-o încăpere asemeni unei rezerve de spital, cu un dulăpior lângă patul lui, care era așezat lângă fereastră, și o masă cu două scaune în partea opusă a încăperii.

– E nevoie să discutăm acum? Nu mă simt bine.

Tânărul se așeză înapoi pe pernă și-și acoperi fața cu palmele.

– Da, spuse McFillan, cu fermitate. Medicul ne-a zis că ești sănătos și poți purta un dialog. Așteptăm de azi noapte să te trezești, pentru a ne da lămuriri.

Lorenzo observă cu îndoială că irlandezul nu se încurca printre politețuri și parcă i-ar fi atras atenția. Dar numele cu care-l chemaseră îl determina să fie prudent.

– Nu neg priceperea lui, dar cred că eu sunt mai în măsură să știu cum mă simt. Și acum am o migrenă îngrozitoare.

Lorenzo oftă. Avea lucruri mai importante de făcut decât să dădăcească doi proști. Teresa, verișoara Mariei Luisa, îl aștepta în Plana Alta și împreună aveau să-și construiască un viitor minunat. Însă pentru asta trebuia să trăiască.

– S-o crezi tu. Vreau răspunsurile brute, nu pregătite.

– Stăpânul domniei voastre ne-a spus cum vă numiți și că ați fost jefuiți în urma unui atac.

Lorenzo clipi mărunț. Se pare că Stoianowics era în viață; era tare curios să vadă ce punea la cale cu identitățile acelea.

– Stăpânul e bine? Adică trebuie să fi scăpat nevătămat din încăierare, dacă v-a spus astea.

– Posibil, răspunse sec McFillan.

– Vă rog, spuneți-ne ce vă amintiți!

Contrastul acesta de agresivitate și blândețe al celor doi îl obosea. Într-adevăr, unele echipe de investigație mai făceau jocul acesta, ca să-l facă pe suspect să se destăinuie, dar el nu era genul care să cedeze la asemenea tratament. Trebuia să scape de ei curând și să-și continue drumul întrerupt prostește de criminal.

Făcu o grimasă și-și frecă obrazul, uimit să vadă că bărbații își trag două scaune lângă pat și se așează cu priviri nerăbdătoare. Se săltă pe pernă.

– Și dacă v-aș spune că nu-mi amintesc nimic? zise cu voce tremurândă.

McFillan scoase un carnețel și un creion din buzunarul hainei.

– Am mai auzit de amnezii prefăcute. Așa că dă-i drumul, amice!

Lorenzo se uită când la unul, când la altul, apoi clătină din cap.

– Sunteți grozavi! V-am zis că nu sunt bine. De ce nu mă credeți?

Polițiștii schimbă o privire.

– Domnule Zuniga, domnul Lorenzo de Castro ne-a spus despre ucigașul cu care v-ați luptat și pe care l-ați aruncat în prăpastie.

– Vreți să confirm spusele acestui stăpân? Dar nu cred că am voie să vorbesc cu voi fără știrea lui. L-ați întrebat și am acordul *lui*? Elizonda murmură o negație și McFillan îl lovi cu cotul. Este internat și el aici?

– Mai întâi zi-ne tu cum ți-a fost spartă țeasta!

Lorenzo rânji.

– Nu știți nimic, așa e? Nu sunteți siguri dacă stăpânul spune adevărul.

– De ce nu ne spuneți domnia voastră? zise Elizonda.

– Fiindcă nu pot, conchise și se întinse înapoi. Și, oricum, nu voi spune nimic, dacă nu mă voi afla în prezența acestui faimos stăpân.

Bărbații se ridicară. Elizonda puse scaunul de unde îl luase.

– Zuniga, eu te sfătuiesc să vorbești, zise McFillan punându-și carnetul în interiorul hainei. Dacă mai ții blocată ancheta și mâine, te arestez!

Lorenzo pufni. Nu avea nicio probă contra lui, însă îl puteau și aresta, de voiau, doar nu avea cui a se plânge.

Cei doi merseră spre ieșire.

– Dați-ne ceva și veți afla de starea stăpânului! spuse Elizonda peste umăr, apoi închise ușa în urma lor.

Urmă zgomotul unei chei răsucite în broască. Lorenzo strânse din dinți și lovi cu pumnul în saltea.

*